

[Morten Lango.]

Englands stilling som potentielt medlem er overordentlig tvivlsom.

Det er tilsvarende mit indtryk, at den meget brutale fastlæggelse af fiskeritraktaten har været med til at stille Norges ansøgning i en meget svag position, og det er også mit indtryk, at de forhåndskrav, som Norge i det hele taget har stillet, ikke vil kunne accepteres af fællesmarkedet, sådan at Norges muligheder er begrænsede.

Og Sverige, som man fra dansk side altid har betragtet som det dunkle punkt i mulighederne, og som man altid har taget med i sin aftenbøn og sagt, at når nu vi går ind, så sørg da for, at Sverige sniger sig med, og man har antydnet, at det gik jo nok, so oder so fandt man en løsning; det spøgelse eller den behagelige drøm, alt som man nu ser det, synes unægtelig at være kommet i en pinlig afmagringsposition efter de senere forhandlinger, hvor Sverige har gjort det helt klart, at de ting, Sverige vil deltage i, nærmest kan karakteriseres som et fælles toldsystem, og der rejser sig unægtelig med stor klarhed det spørgsmål: er der nogen som helst grund til at tro, at fællesmarkedet vil acceptere en stat inden for toldmurene og uden for Fællesskabet med fordel af toldfællesskab o. s. v., men ikke med nogen af de byrder, som ellers hører med til systemet? Ærlig talt, det forekommer mig helt klart, at det går ganske tydeligt i retning af en mur imellem Danmark og Sverige i Øresund, hvis Danmark fortsætter og har held til at gennemføre forhandlinger om optagelse. Jeg tror, at man skal være usædvanlig optimistisk, hvis man tror, det kan lade sig gøre uden den kløvning af Norden, som alle i denne sal udtaler sig imod, og som jeg tror næsten alle i denne sal vil synes vil være en national katastrofe.

Men tilbage står altså Danmark i Bruxelles med hatten i hånden som den artige dreng uden betingelser, sådan da, og spørgsmålet er i virkeligheden: hvad er det for en rolle, vi spiller? Den socialdemokratiske ordfører, hr. Ivar Nørgaard, var netop inde på dette spørgsmål og sagde: Er den artige dreng i Bruxelles nu overhovedet artig? Må vi ikke i realiteten tage adskillige forbehold? Er der ikke adskillige af de forbehold, andre tager, som vi ikke kan finde os i? Kort sagt, er vi i virkeligheden ikke i en forhandlingsssi-

tuation, hvor vort tilsyneladende fredelige oplæg ganske langsomt er ved at blive et oplæg af en art, som får den fylde, at det betyder en umuliggørelse af vor optagelse?

Jeg tror nok, at vi her står ved et spørgsmål, som trænger til lidt nærmere belysning. Jeg kommer tilbage til mit indgangsord og skal nævne, at oprindelig fremlagt for den danske befolkning, så har det her jo været et spørgsmål om flæsk og kød. Det har været et spørgsmål om et økonomisk samarbejde, og på den basis er der en stor del af den danske befolkning, der har accepteret en tilslutning. Der var en Observaundersøgelse forleden, der viste dette med al tydelighed. Men når man så sneg sig videre og kom til spørgsmålet, om man ville acceptere overstatslige myndigheder, og hvad der ellers hører med til en fællesmarkedsudbygning, ja, så røg procenterne nedad, og jeg er ikke i tvivl om, at når vor udmærkede regering og ministerierne efterhånden får lavet sine oplysningspjecer — hvis de virkelig giver oplysning, hvis de virkelig tegner fællesmarkedet, som det vil komme til at se ud — får diskussionen i den danske befolkning en anden retning; og efter min mening er det særdeles sandsynligt, at et folkeligt flertal for denne tilslutning aldeles ikke eksisterer.

Jeg synes også, det begynder at vise sig, når vi ser det politiske billede her i dag. Jeg ser egentlig med stor undren på den kendsgerning, at partiet venstre, som dog har en væsentlig andel i skabelsen af dansk parlamentarisme, hvis man skal trække det hårdt op, nu faktisk er i færd med at sælge væsentlige dele af denne parlamentariske styreform for en gang flæsk — og så oven i købet tvivlsomt. Jeg forstår godt, at hr. Per Møller forsøgte at klare sig i dag med visioner. Når realiteterne ser lidt ubehagelige ud, så skaffer man sig visioner i stedet for, så svømmer man nogenlunde, og så sælger man alligevel sit flæsk under skæret af diverse visioner, men jeg vil blot stadig væk sige til det parti med dets historiske forudsætninger i parlamentarismen, at det skal kigge meget alvorligt på Romtraktatens problematik, ikke med hensyn til landbrugspriserne — de er af en sådan art, at selv hr. Anders Andersen ikke har særlig grund til klage — men med hensyn til resten, og for min skyld også gerne landbrugssystemet.

Det radikale venstre holdt en meget smuk